

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע
מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל מי ומשם ישקונו העדרים, להתחזק בעבודת
הבורא בכל דרגה שיהיו נמצאים

מענין המימות ופשיטות – לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן יב

אשר נאמרו בשלחן הפתור של

מרן מוהרא"ש שליט"א

בסעודת שבת קדש דשבת פרשת כי תצא – תשע"ב

יחזק אודות מדת התמימות והפשיטות לשלח את החכמות וההשכלות הפדמות
שיש לכל אחד פענין מעמי המצוות וקיום התורה ועל ידי זה יזכה לראות את

האור הגדול שגנוז בכל יום

יצא לאור ערב שבת קדש פרשת כי תצא תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא 'מיכל הקדש' חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תוכב"א

סְעֻדָּה שְׁלִישִׁית פְּרִשְׁת כִּי תֵצֵא ה'תשע"ג

מֵאִמֵּר

שִׁלַּח תִּשְׁלַח אֶת הָאִם

בסעודה שלישית, סעודת רעוא רעויו, שהיתה גם סעדת שבע ברכות
לאחד מאנשי שלומנו, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד, על
פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן י"ב המדבר מן התמימות
ופשיטות שצריכים בעבודת ה', עיני שם.

ועקר היקרות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות
פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חור בקצור על
נקדה אחת שבתורה זו של רבנו ז"ל): 'כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ אַחַר שִׁבְלוֹ וְחֻכְמָתוֹ,
יִזְכֵּל לִפְלֵל בְּטַעוֹתָיו וּמְכַשׁוֹלוֹת רַבִּים, וְלָבוֹא לְיַדֵּי רַעוּת גְּדוּלוֹת,
חֵם וְשָׁלוֹם. וַיֵּשׁ שֶׁקִּלְקְלוּ הַרְבֵּה, פְּגוֹן הַרְשָׁעִים הַגְּדוּלִים מְאֹד
הַמְּפַרְסְמִים, שֶׁחֲטָאוּ אֶת הָעוֹלָם, וְהִכֵּל הָיָה עַל יְדֵי חֻכְמָתָם וְשִׁבְלָם.

ועקר היתדות הוא רק לילך בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות, ולהסתפל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך, ולבלי להשגיח כלל על כבוד עצמו. רק אם יש בזה כבוד השם יתברך יעשה, ואם לאו לאו, ואזי בודאי לא יבשל לעולם וכו', עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

אין תקדוש ברוך הוא מבקש מן האדם חכמות והשכלות והסביר מותרא"ש נ"י, כי הנה עקר היתדות הוא תמימות ופשיטות, להיות איש תם וישר, ירא ה' וסור מרע, ולעשות הרבה מצוות מעשיות, וללמד הרבה תורה ולהתפלל הרבה, ואין תקדוש ברוך הוא מבקש מן האדם חכמות והשכלות, להיות חקרן ומשפיל, ולבקש הטעם והסבה של כל דבר, כי החכמות וההשכלות של אדם יכולות להטעות אותו מאד, ולהסיר אותו מדרך התורה והמצוות, חס ושלום, כי מיד שגדמה לאדם שיודע טעמו של דבר, יבוא לחקור ולהשפיל אולי אין הטעם והסבה שייכים לו עכשו בעת, ואינו צריך לקימו, וזה יגרם לו לסור מפל התורה והמצוות לגמרי רחמנא ליצלק, שזו היתה טעותם של ה"משפילים" שלא היו אלא "בסילים", וחקרו והשפילו טעמים של הכל על התורה והמצוות, וגמרו בידעתם המטעית, שאין הטעמים שייכים אליהם בעת, ועברו על התורה

בשאת נפש, רחמנא ליצלן, ולכן העקר הוא רק תמימות ופשיטות, לקיים כל דבר הכתוב בתורה ובפשיטות ובפשיטות גמורה, בלי שום חכמות כלל, ואז תמיד יחזיק בתורה ובמצוות, ולא יסור מדרך התורה ימין ושמאל.

כל שמעשיו מרבין מחכמתו - חכמתו מתקימת

ואלו הם ממש דברי התנא הקדוש רבי חנינא בן דוסא (אבות ג, ט):
'כל שמעשיו מרבין מחכמתו - חכמתו מתקימת, וכל שחכמתו מרבין ממעשיו - אין חכמתו מתקימת'.

כי בפסוק עצמו לעשות הרבה מצוות מעשיות בתמימות ובפשיטות, ואינו מסתפל אם חכמתו משגת אותם על ברים או לא, זה סימן שזכה למדת התמימות והפשיטות, ואז יהיה קיום לחכמתו, וסוף כל סוף יזכה להבנה והשגה גדולה בעבודת השם יתברך, אבל אם חכמתו מרבין ממעשיו, ולפני שעושה איזה דבר, רוצה להשגיל ולהבין אותו מקדם, אזי לא יהיה שום קיום והשארה לחכמתו, כי סוף כל סוף יסור מדברי התורה והמצוות לגמרי, ולא ישאר לו שום חכמה כלל.

להסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך ונחו מה שאומר רבנו ז"ל: "להסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך", ולכאורה יש להבין, איך אדם פשוט יזכה "להסתכל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם יתברך" הלא למדרגה גדולה יחשב דבר כזה? אבל איתא בזהר הקדוש (אחרי עג ע"א): 'קודשא בריה הוא ואורייתא חד הוא', הקדוש ברוך הוא אחד עם התורה, ולכן צריכין להסתכל שבכל דבר שעושה שיהיה שם תורה, וכל דבר שעושה - יהיה נכון והגון הוא על פי דיני והלכות התורה הקדושה, ואז נקרא שבכל דבר שעושה "שיהיה שם השם יתברך", ולעולם לא יבשל.

"לי" דוחה מעל עצמו כל דבר יראה ותוכחה ונחו עצם הזהירות שצריכים להזהר מנדת הליצנות, ולהתרחק ממונה לקצה האחרון, בלי להתקרב אליה כלל, כי מדת הליצנות היא תכלית ההפך של מדת התמימות, "תם" מקבל כל דבר הכתוב בתורה בתמימות גדולה, ועושה אשר מטל עליו בלי שום שאלות, ועל ידי זה זוכה לרכש לעצמו הרבה מאוד בעבודת השם יתברך, מה שאין בן "לי" דוחה מעל עצמו כל דבר יראה ותוכחה, ואין מוסר יכול לדבק בו כלל, וכמו שאומר הרמח"ל ז"ל בספרו מסלת ישראלים (פרק ה'), שלצנות היא כמו מוגן משוח בשמן, שכל דברי מוסר

ויראת שמים נשמטים מעליו, כי ליצנות אחת דוחה מאה תוכחות, ואפלו אם תגלה לו עצם אור האצילות, גם ממנה יעשה ליצנות, רחמנא ליצלו, וכמבאר בכתבי האריז"ל (שער מאמרי חו"ל סוטה מב ע"א), שהארבע פתות שאינן מקבלים פני השכינה, פת לצים, פת חנפים, פת שקרים, וכת מספרי לשון הרע, הם פנגד הארבעה עולמות, וכת לצים פנגד אור עולם האצילות. פי בכח ליצנות יכולים לכבות אפלו אור היוצא מעולם האצילות, רחמנא ליצלו, פי ליצנות מקררת את הכל ועל פן צריכים להתרחק ממנה לגמרי ולהיות איש תם וישר באמת.

בעת התפלה עומדים לפני השכינה

ודגמא של תמימות וזהירות מליצנות, הוא להיות נזהר מאד מלדבר בעת התפלה ובעת קריאת התורה, פי "תם" בא לבית הפנסת באימה וביראה, ויודע שבא לכבוד השכינה, ואפלו אם אינו זוכה להתפלל בהתלהבות ובכונה הראויה, אכל נזהר על כל פנים מלדבר דברים בטלים בעת התפלה ובעת קריאת התורה, מה שאין פן "ליז" בא לבית הפנסת בקלות ראש, ועומד ומפמפט דברים בטלים בשעת התפלה ובשעת קריאת התורה, וגורם רעות רבות לעצמו ולאחרים היושבים על ידו רחמנא ליצלו, פי מבזה את

השכינה, רחמנא ליצלן, וכמוכא בזהר הקדוש (תרימה קלא ע"ב), דאנהיג קלנא בתיקונא עלאה [שנוהג בזיון בתקון של מעלה], ומוכא ב"אגרת הקדש" לבעל התניא (אגרת א'), שהזהיר את אנשיו מאד לזהר בקדשת בית הכנסת ולהתפלל שם פראוי, וכותב שם, שבדעתו לשלח מרגלים בסתר לכל המנינים של אנשיו לבדוק ולבחן אם נזהרים בדברים אלו פראוי, עין שם, וזה אחד מיסודי התמימות, להזהר מאד בכבוד השכינה בעת התפלה, ובעת קריאת התורה, ולא לדבר דברים בטלים כלל, כי בעת התפלה עומדים לפני השכינה, ובעת קריאת התורה, צריכים לעמוד ברגמת הר סיני, באימה וביראה ברדת וביעה, ולכן סימן מבקש לאדם, אם זכה למדת התמימות, אם הוא נזהר בכבוד בית הכנסת פראוי, ואינו מדבר שם דברים בטלים כלל, לא בעת התפלה ולא בעת קריאת התורה, ואשרי מי שזוכה למדת התמימות באמת, כי יזכה לקיים כל התורה פראוי, ועלמו יראה בתיו, אשרי לו ואשרי חלקו.

רמז בפסוק זה למעלת מדת התמימות

וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (דברים כב, ז) **שליח תשלוח את האם ואת הבנים תגח לה למען ייטב לה והארבת ימים**. ויש לומר שיש רמז

בפסוק זה למעלת מדת התמימות, שלח תשלח את האם, הינו שותלח ותגרש ממך כל מיני חכמות וְהַשְׁפִּילוּת בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, כי "אם" מרמזת על בינה והשפלה, וכמו שכתוב (משלי ב, ג): "כי אם לפינה תקרא", ובשעה שבאים לעסק בעבודת השם, צריכים לשלח ולגרש מעל עצמו כל מיני חכמות והשפלות, ולעשות כל עבודתו בתמימות גמורה, ואז וְאֵת הַבְּנִים תַּקַּח לָךְ, "בנים" הם המצוות ומעשים טובים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (תנחומא נח): 'עקר תולדותיהן של צדיקים הם מצוות ומעשים טובים'.

מרמז על האור הגנוז של ששת ימי בראשית

ומה יהיה לך בשכר זאת? למען ייטב לך והארבת ימים, "ייטב לך" מרמז על האור הגנוז של ששת ימי בראשית, וכמו שכתוב (בראשית א, ד): "וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב", ובכל יום ויום מאיר האור הגנוז הזה (לקומי מותר"ן חלק א' סימן פד), רק שיש נחשים ועקרבים המסבבים את האור שלא יגיע אליו מי שאינו ראוי, והנחשים והעקרבים הם קלפות הליצנות והחכמות שמסבבות אלו שרוצים לעסק בעבודת השם, וצריכים פה גדול של תמימות ופשימות להתגבר נגדם, ולהתרחק מהם בתכלית הרחוק, ואז יזכה למעם מעם אור הגנוז המאיר בכל יום ויום.

הזוכה למדת התמימות בעבודת השם - כל יום מאיר אצלו מאד ונחה והארבת ימים, שיהיה כל יום ויום ארוך מאוד אצלך, ותמלא אותו עם הרבה טוב אמתי ונצחי, כי כל יום ויום הוא דור שלם, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (קהלת רבה פרשה א' סימן ה') על הפסוק (קהלת א') דור הולך ודור בא, אין יום שאין נולדים בו ששים רבוא, ואין יום שאין מתים בו ששים רבוא, נמצא שכל יום הוא כמו דור שלם, ואם אדם זוכה למדת התמימות והפשיטות בעבודת השם יתברך, אזי כל יום מאיר אצלו מאד, ויש לו אריכות ימים, הינו שכל יום ארוך ומלא מאד, עם שמחת דבקות אלקותו יתברך, מה שאין בן החכם והמשפיל, שרוצה להתחכם על קיום התורה והמצוות, ונכשל בליצנות ובשחוק של התול, אצלו פבוים כל האורות העליונים, ויש לו קצור וחסר ימים, ולכן מי שרוצה לזכות לאריכות ימים באמת, עד שכל יום ויום יהיה ארוך אצלו בדבקות הבורא יתברך שמו, יקנה לעצמו מדת התמימות, ויעסק בתורה ובתפלה ובמצוות ובמעשים טובים הרבה, בלי שום חכמות כלה, ואז עולמו יראה בחייו, ויטעם טעם אור הגנוז בנה ובפא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

היסוד והתקדמה לבנין בית ה'חדש

ונהו למוד עצום לחתן היוצא מחפתו, והולך לבנות בית נאמן
בישראל, שיהיה ביתו מוסד על אדני התמימות והפשיטות, וכל
דבר אשר פתוב בשלחן ערוך יקיים בתמימות ובפשיטות גמורה,
ואז יאיר בביתו אור השכינה הקדושה, ויראה דורות ישירים
מברכים, ועל בן מיד אחרי פסוק שלח תשלח את האם ואת הבנים
תקח לך למען ייטב לך והארבת ימים, פתיב, כי תבנה בית ה'חדש
וגו', כי זהו היסוד והתקדמה לבנין בית ה'חדש, שיהיה בלי חכמות
והשפלות כלל, רק למלאות הבית עם מצוות ומעשים טובים,
בתמימות ובפשיטות גמורה, ואז, למען ייטב לך והארבת ימים!

והשם יתברך יזכנו לקנות מדת התמימות והפשיטות בעצמנו, עד
שיאיר אור השכינה אצלנו תמיד, ונזכה לראות בקרוב בביאת
משיחנו ובבנין בית מקדשנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

